

ADVIES Nr 13 / 2005 van 7 september 2005

O. Ref. : SA2 / A / 2005 / 012

BETREFT : Advies met betrekking tot 3 wetsvoorstellen tot wijziging van de wet van 19 juli 1991 *betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van natuurlijke personen* ten einde registraties inzake orgaandonaties en bloedgroep op te nemen op de elektronische identiteitskaart en om toegang tot een medische databank mogelijk te maken.

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer;

Gelet op de wet van 8 december 1992 betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (hierna WVP), inzonderheid art. 29;

Gelet op de adviesaanvraag vanwege de Voorzitter van de Senaat ontvangen op 9 juni 2005;

Gelet op het verslag van de heer S. MERTENS DE WILMARS;

Brengt op 7 september 2005 het volgende advies uit:

I. VOORWERP VAN DE AANVRAAG

Er worden 3 wetsvoorstellen voor advies voorgelegd aan de Commissie. Ze sluiten nauw bij elkaar aan vermits ze een wijziging van de wet van 19 juli 1991 *betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van natuurlijke personen* beogen. Ze strekken er meer in het bijzonder toe om:

- het aantal elektronisch leesbare en met het blote oog zichtbare gegevens van persoonlijke aard, vermeld op de elektronische identiteitskaart (EID), uit te breiden;
- de mogelijkheid om de EID als sleutel die toegang verschaft tot een medische databank te gebruiken, in te bouwen.

Meer concreet streven de wetsvoorstellen het volgende na:

1° door het wetsvoorstel van mevrouw Thijs (nr. 1117) wordt aan de houder van de EID de mogelijkheid geboden om zijn de toestemming dan wel zijn weigering om zijn organen af te staan op die kaart elektronisch leesbaar te laten registreren;

2° door het wetsvoorstel van mevrouw Laloy (nr. 1203) wordt de houder van de EID verplicht om zijn de toestemming dan wel zijn weigering om zijn organen af te staan evenals zijn bloedgroep op die kaart zowel elektronisch leesbaar als met het blote oog zichtbaar te registreren;

3° het wetsvoorstel van mevrouw Vanlerberghe en de heer Vandenhove (nr. 1290) strekt ertoe om de EID te laten gebruiken door de bevoegde medische diensten, zoals spoeddiensten om een , tot medische databank te raadplegen waarvan de inhoud zal vastgesteld worden door de Koning in in dewelke de burger de gegevens kiest die hij erin laat opnemen.

Volgens de toelichting dringt een aanpassing van artikel 6 van de wet van 19 juli 1991 zich om verschillende redenen op.

In 2004 werd België geconfronteerd met een achteruitgang van het aantal beschikbare organen voor transplantatie. Ingevolge de wet van 13 juni 1986 *betreffende het wegnemen en transplanteren van organen* is iedereen potentiële donor tenzij hij daar bezwaar tegen aantekent. Het merendeel van de burgers onderneemt niets en is dus eigenlijk potentiële donor. In de praktijk wordt de familie echter altijd geraadpleegd, die in ca 20% van de gevallen weigert in te stemmen met het wegnemen van organen en weefsel. Het wetsvoorstel Thijs wil de donatie van menselijke organen aanmoedigen door naar aanleiding van de uitreiking van de nieuwe EID of de verlenging ervan de mensen die nog niet geregistreerd zijn telkens uit te nodigen dit vooralsnog te doen. Het wetsvoorstel Laloy gaat verder in die zin dat het de vermelding van de toestemming dan wel de weigering evenals de vermelding van de bloedgroep verplicht maakt.

Het wetsvoorstel Vanlerberghe - Vandenhove stelt dat het soms levensnoodzakelijk is om medische gegevens te kennen van een slachtoffer (bijvoorbeeld bloedgroep, bepaalde allergieën, eventuele ziektes, keuze inzake orgaandonatie, wilsverklaring inzake euthanasie). Om de privacy te vrijwaren zouden deze gegevens niet op de EID vermeld worden maar opgenomen worden in een medische databank. De burger bepaalt welke gegevens hij daarin laat opnemen. Bevoegde medische diensten zouden via de EID die gegevens kunnen lezen, wat ook controle op de raadpleging van de databank mogelijk maakt.

II. VOORAFGAANDE OPMERKINGEN MET BETREKKING TOT DE WETSVOORSTELLEN NR. 1117 en NR 1203

1. De Commissie beklemtoont dat de EID uitsluitend een instrument van identificatie en authenticatie is. Dit betekent dat de informatie die deze kaart bevat, zowel als in elektronisch leesbare vorm als in met het blote oog zichtbare vorm moet beperkt blijven tot:

- die informatiegegevens die noodzakelijk zijn om een fysieke persoon te identificeren;
- de certificaten (sleutels) die een fysiek persoon toelaten zich te authenticeren d.w.z die hem in staat stellen om te bewijzen dat hij daadwerkelijk diegene is wie hij beweert te zijn.

Gegevens die niets te maken hebben met de identificatie en de authenticatie van een fysieke persoon horen dus niet thuis op de EID.

Het opnemen van gegevens die niets met identificatie en authenticatie te maken hebben, is vanuit de optiek van de WVP een gevaarlijk precedent dat de aanzet kan zijn tot een escalatie. De verleiding zal immers groot zijn om de lijst van de gegevens die op de EID kunnen of moeten vermeld worden voortdurend uit te breiden met alle gevolgen van dien. Zelfs indien de betrokken gegevens alleen elektronisch worden opgenomen zijn ze gemakkelijk toegankelijk voor derden:

- ingeval van verlies of diefstal van een EID zal de vinder of dief die over een lezer beschikt de gegevens kunnen lezen;
- wanneer een derde om een gerechtvaardigde reden vraagt om de EID met het oog op identificatie of authenticatie te kunnen lezen, zal deze momenteel ook alle andere gegevens - waar hij niet toe bevoegd is - kunnen lezen, hetgeen een inbreuk op artikel 4, § 1, 3° WVP vormt.

2. De Commissie is van oordeel dat de opname van het feit dat men kandidaat-donor is, dan wel dat men zich verzet tegen het wegnemen van organen op de EID overmatig is in het licht van artikel 4 WVP. In toepassing van de wet van 13 juni 1986 *betreffende het wegnemen en transplanteren van organen*, werd er bij de FOD Volksgezondheid een centrale databank gecreëerd waarin het kandidaat-donorschap dan wel het verzet wordt opgenomen. Deze databank heeft haar deugdelijkheid bewezen. In tegenstelling tot de EID is deze databank niet alleen voldoende beveiligd, daarenboven biedt zij de nodige waarborgen dat dit gevoelig gegeven dat de gezondheid betreft, niet door onbevoegden worden geraadpleegd. Er kan aan de hand van log-ins daarenboven ook gecontroleerd worden of de gegevens van een persoon opgenomen in die databank niet onterecht geraadpleegd worden.

3. Het feit dat zowel de behandelende geneesheer als de naaste familie zich vrij gemakkelijk op de hoogte kunnen stellen van het feit of iemand kandidaat-donor is door lectuur van de EID, zal mogelijk hun gedrag ten overstaan van deze persoon beïnvloeden met eventueel potentieel nefaste gevolgen voor deze laatste.

III. ONDERZOEK VAN DE VOORSTELLEN

1. Wetsvoorstel nr. 1117 van mevrouw Thijs

1.1. Artikel 2 van het wetsvoorstel vervolledigt artikel 6, § 2, derde lid, van de wet van 19 juli 1991 door er een 7° aan toe te voegen dat als volgt luidt *"in voorkomend geval, de toestemming dan wel de weigering van de houder om organen af te staan"*. De betrokken informatie zou dus alleen in elektronisch leesbare vorm op de identiteitskaart opgenomen worden.

Het koninklijk besluit van 30 oktober 1986 tot regeling van de wijze waarop de donor of de persoon bedoeld in artikel 10, § 2, van de wet van 13 juni 1986 betreffende het wegnemen en transplanteren van organen hun wil te kennen geven bepaalt zowel de wijze waarop iemand zijn verzet tegen het wegnemen en het transplanteren van zijn organen na zijn dood kan uitdrukken als de wijze waarop iemand bij uitdrukkelijke wilsbeschikking kan verklaren kandidaat-donor te zijn na zijn overlijden (artikelen 2 en 4). In beide gevallen zal de betrokken verklaring door de gemeente in de bevolkingsregisters opgenomen worden en via de diensten van het Rijksregister overgemaakt worden aan het Centrum voor Informatieverwerking van het Ministerie van Volksgezondheid en van Gezin (artikel 2, § 2, van het besluit en artikel 10, § 3, van de wet van 13 juni 1986). Deze gegevens worden aldaar opgenomen in een databank die, zoals reeds aangestipt, garanties biedt zowel op het vlak van de loutere technische beveiliging en toegang, als naar de bescherming van de persoonlijke levenssfeer toe.

1.2. In hoofdorde

Gelet op het gevoelig karakter van het gegeven, het heeft betrekking op de gezondheid, dat men op de EID wenst te vermelden, is het absoluut noodzakelijk dat de nodige waarborgen worden geboden met betrekking tot de lectuur van dit gegeven.

De bedoeling van de eventuele vermelding op de identiteitskaart is de verantwoordelijke geneesheer van de spoedgevallendienst onmiddellijk uitsluitel te geven of de betrokkene al dan niet donor is. De lectuur van dit informatiegegeven moet bijgevolg uitsluitend beperkt worden tot deze verantwoordelijke geneesheer. Een ruimere lectuur van dit gegeven is niet verenigbaar met het vooropgestelde doeleinde en bijgevolg niet proportioneel (artikel 4 WVP).

De Commissie stelt vast dat artikel 6, § 4, van de wet van 19 juli 1991 het volgende zegt:

“Elke geautomatiseerde controle van de EID door optische of andere leesprocédés moet het voorwerp uitmaken van een koninklijk besluit, na advies van het sectoraal comité van het Rijksregister bedoeld in artikel 15 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen.”

Tot op heden werd dit uitvoeringsbesluit nog niet genomen met als gevolg dat men terzake volledig in het duister tast omtrent “wanneer”, “wie”, “wat” mag lezen op de EID.

In de gegeven omstandigheden kan de Commissie dan ook niet anders dan negatief adviseren. Er bestaat geen enkele garantie dat onbevoegden geen toegang hebben tot de informatie.

1.3. Ondergeschikt en louter volledigheidshalve

1.3.1. Wanneer men de toelichting leest, is het onder meer de betrachting van de auteur van het wetsvoorstel om, in geval van een overlijden, de arts de mogelijkheid te bieden zo snel mogelijk - gelet op het feit dat de tijdsfactor inzake cruciaal is - vast te stellen of de betrokkene donor is of niet.

De vraag is of het, ten einde deze doelstelling te realiseren, in het licht van het proportionaliteitsbeginsel (artikel 4 WVP) nodig is om de mogelijkheid te bieden om deze vermelding in elektronische vorm op de identiteitskaart aan te brengen.

De Commissie is er niet van overtuigd dat de mogelijkheid om op de EID te vermelden dat men kandidaat-donor is tijdsinstaat oplevert. Zij stelt daarentegen vast dat het opslaan van dergelijke cruciale en gevoelige informatie op 2 verschillende plaatsen bijzondere risico's oplevert.

Zowel op het verzet tegen het wegnemen van zijn organen als op de opgave als kandidaat-donor kan ten allen tijde teruggekomen worden. Het is dus niet ondenkbaar dat een persoon terzake meerdere malen zijn mening herzieet. Telkens wanneer hij van zienswijze verandert, zal de gemeente deze informatie doorgeven aan de betrokken centrale databank. Ook de informatie op

de EID zal moeten aangepast worden. Het is dus mogelijk dat ingevolge een vergetelheid de informatie op de EID niet wordt aangepast zodat er bijgevolg op een bepaald ogenblik een discrepantie ontstaat tussen de informatie die zich op de EID bevindt en deze die in de centrale databank is opgenomen.

Wat indien de arts handelt op basis van de niet langer correcte informatie die op de EID staat? Teneinde zijn medische aansprakelijkheid niet in het gedrang te brengen, zal het voor de arts veiligheidshalve een must blijven om ook de centrale databank te raadplegen om zeker te zijn dat er geen discrepantie bestaat tussen de informatie op de EID en de centrale databank.

Stemt die informatie overeen, dan is er geen probleem, maar van tijdswinst is er helemaal geen sprake. Wordt er een discrepantie vastgesteld, dan zal er kostbare tijd verloren gaan omdat dan eerst moet uitgeklaard worden welke informatie de meest actuele is.

De Commissie stelt dus vast dat de eventuele vermelding van het feit dat men kandidaat-donor is, dan wel dat men zich verzet tegen de wegneming van zijn organen op de EID niet de beoogde tijdswinst oplevert en bijgevolg in het licht van artikel 4 WVP overmatig is.

1.3.2. Een andere doelstelling van de vermelding op de EID bestaat erin om de mensen ertoe aan te zetten een uitdrukkelijke keuze met betrekking tot orgaandonatie te maken zodat de dokters niet geconfronteerd worden met een vetorecht van de nabestaande van een potentiële donor.

De Commissie is van oordeel dat de vermelding op de EID geen einde zal maken aan deze problematiek. Voor de personen die geen uitdrukkelijke keuze maken en dat is vooralsnog de overgrote meerderheid van de burgers, zal dit probleem blijven bestaan zolang er niet reglementair wordt ingegrepen.

Weerom moet dus vastgesteld worden dat de eventuele vermelding van het feit dat men kandidaat-donor is dan wel dat men zich verzet tegen de wegneming van zijn organen op de EID geen invloed heeft op de problematiek van het vetorecht van nabestaanden en bijgevolg in het licht van artikel 4 WVP overmatig is.

In de gegeven omstandigheden adviseert de Commissie inzake negatief.

2. Wetsvoorstel nr. 1203 van mevrouw Laloy

2.1. Artikel 2 van het wetsvoorstel vervolledigt artikel 6, § 2, tweede lid, van de wet van 19 juli 1991 door er een 13° en een 14° aan toe te voegen die als volgt luiden:

*“13° de toestemming dan wel de weigering van de houder om organen af te staan;
14° de bloedgroep van de houder.”*

De betrokken informatie zal dus met het blote oog zichtbaar zijn evenals elektronisch leesbaar.

De Commissie stelt vast dat de wetgever het wegnemen en transplanteren van organen o.a. na het overlijden uitdrukkelijk door een specifieke wet heeft geregeld namelijk de wet van 13 juni 1986. Deze wet is zeer duidelijk. Ze verplicht niemand om zich uitdrukkelijk als kandidaat-donor kenbaar te maken of om zich uitdrukkelijk te verzetten tegen de wegneming van organen. Deze wet biedt de mensen de mogelijkheid om hun keuze terzake kenbaar te maken. Doen ze dat niet, dan is de wettelijke keuze van toepassing (artikel 10).

Het hier besproken wetsvoorstel verplicht de burger evenwel om zelf uitdrukkelijk een keuze te maken, vermits die keuze op zijn identiteitskaart zal vermeld worden. Dit zou betekenen dat eenzelfde problematiek geregeld wordt door 2 wettelijke normen die met elkaar in tegenspraak zijn en dus tot rechtsonzekerheid leiden in een toch wel zeer gevoelig domein.

2.2. In de veronderstelling dat de wettelijke tegenstrijdigheid zou weggewerkt worden en ervoor zou geopteerd worden om de burgers te verplichten om zelf uitdrukkelijk een keuze te maken in de hoop over meer kandidaat-donoren te kunnen beschikken dan moet, net zoals onder punt 1, de vraag gesteld worden of het teneinde deze doelstelling te realiseren, in het licht van het proportionaliteitsbeginsel (artikel 4 WVP) nodig is deze vermelding op de identiteitskaart aan te brengen.

Er is geen enkele indicatie die erop wijst dat het feit dat de vermelding van de keuze - waartoe men door de wet zou verplicht worden - op de identiteitskaart, van aard is om de keuze in positieve zin te beïnvloeden.

Zoals reeds aangestipt onder punt 1 bestaat er momenteel een registratiesysteem dat zijn deugdelijkheid heeft bewezen in het kader van de facultatieve keuzemogelijkheden die de actuele wet van 13 juni 1986 en haar uitvoeringsbesluit van 30 oktober 1986 voorziet. Dit registratiesysteem kan perfect verder gehanteerd worden wanneer de keuze niet langer facultatief is maar verplicht wordt. De vermelding van de keuze inzake orgaandonatie op de identiteitskaart is bijgevolg overmatig en dus in strijd met artikel 4 WVP. Verder verwijst de Commissie naar de overwegingen die zij formuleerde met betrekking tot het wetsvoorstel van mevrouw Thijs.

2.3. Louter volledigheidshalve vestigt de Commissie er de aandacht op dat hoe dan ook niet kan aanvaard worden dat de keuze inzake orgaandonatie op een met het blote oog zichtbare wijze op de identiteitskaart wordt aangebracht. In de eerste plaats kan iemand ten allen tijde op deze keuze terugkomen. Het betreft dus een volatiel gegeven. Eén van de uitgangsprincipes die bij de invoering van de EID gehanteerd werden, is het uitsluitend vermelden van volatiele gegevens op de chip. Dit maakt een vlotte actualisering mogelijk zonder de kaart moet vervangen worden.

Daarenboven is de keuze inzake orgaandonatie een persoonsgegeven dat de gezondheid betreft waarvan de verwerking in beginsel verboden is (artikel 7, § 1, WVP) wegens gevoelig. In de veronderstelling dat deze verwerking op basis van de uitzonderingen opgesomd in artikel 7, § 2, e, WVP zou mogelijk zijn – wanneer de verwerking om redenen van zwaarwegend algemeen belang verplicht wordt door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie - dan mag dergelijke verwerking alleen gebeuren onder de verantwoordelijkheid van een beroepsbeoefenaar van de gezondheidszorg behoudens schriftelijke toestemming van de betrokkene of wanneer de verwerking noodzakelijk is voor het voorkomen van een dringend gevaar.

De Commissie stelt vast dat deze voorwaarde in casu niet vervuld is. De voorgenomen verwerking zou dus krachtens de bepalingen van de WVP strafbaar zijn. Weerom moet vastgesteld worden dat het wetsvoorstel incompatibele wettelijke bepalingen in het leven roept met rechtsonzekerheid tot gevolg.

Daarenboven verplicht artikel 16 WVP de verantwoordelijke voor de verwerking alsmede de verwerker tot het nemen van de gepaste technische en organisatorische maatregelen om de persoonsgegevens te beschermen tegen de toegang tot de gegevens door onbevoegden. De Commissie stelt vast dat ingevolge het wetsvoorstel een gevoelig gegeven als het ware te grabbel wordt gegooid. Het is onaanvaardbaar dat iedereen die de identiteitskaart van een persoon in handen krijgt deze informatie de visu kan lezen. Dit is bij uitstek informatie waarvan de kennisname beperkt moet zijn tot terzake bevoegde personen, dus geneesheren. Dit impliceert, zo al een vermelding op de identiteitskaart wordt aangebracht, deze uitsluitend elektronisch leesbaar mag aangebracht worden. De Commissie maakt van de gelegenheid gebruik om er de aandacht op te vestigen dat het uitvoeringsbesluit dat de geautomatiseerde controle van de identiteitskaart door optische of andere leesprocedures regelt (artikel 6, § 4, van de wet van 19 juli 1991), nog niet werd genomen met alle onduidelijkheid en onzekerheid van dien.

2.4. Het hier besproken wetsvoorstel wil tevens de vermelding van de bloedgroep op de EID, zowel zichtbaar als elektronisch leesbaar, verplicht maken.

Dit wetsvoorstel komt er dus op neer dat de wetgever eenieder, aan wie in België een EID wordt afgeleverd, verplicht om een bloedonderzoek te laten doen teneinde zijn bloedgroep te laten vaststellen. Niet iedereen aan wie een identiteitskaart wordt verstrekt, kent immers zijn bloedgroep.

Dit betekent dat personen verplicht worden zich te onderwerpen aan een medische behandeling, terwijl de kans gering is dat de betrokkene zich ooit in een situatie zal bevinden dat zijn bloedgroep onmiddellijk moet gekend zijn. Er bestaat dus om het zacht uit te drukken een ernstige wanverhouding tussen enerzijds de voorgenomen inbreuk op de persoonlijke integriteit en het beoogde doel.

De Commissie is van oordeel dat het aan de betrokkene is om te bepalen of hij zijn bloed al dan niet laat analyseren om zijn bloedgroep te kennen.

Artikel 4 WVP bepaalt dat de gegevens toereikend, terzake dienend niet overmatig en nauwkeurig moeten zijn. Het is evident dat een gebrek aan nauwkeurigheid met betrekking tot de bloedgroep een weerslag kan hebben op de gezondheid van de betrokken personen. De juistheid en de betrouwbaarheid van het betrokken gegeven is afhankelijk van medische criteria, specifieke gebruiken en ethiek, met betrekking tot dewelke de Commissie niet bevoegd is om zich uit te spreken. De Commissie vestigt in deze context de aandacht op het feit dat indien tot een bloedtransfusie moet overgegaan worden, zelfs in spoedeisende gevallen, er steeds een analyse van het bloed op bloedgroep wordt verricht, zelfs indien de betrokkene drager bijvoorbeeld drager is van een kaart van het Rode Kruis houdende zijn bloedgroep. Bepaalde details van het bloed zijn immers onderhevig aan evolutie. Geneesheren vertrouwen dus niet op een dergelijke vermelding. De opname op de identiteitskaart levert dus eigenlijk geen praktische meerwaarde op. Bijgevolg is de Commissie van oordeel dat de vermelding van de bloedgroep op de identiteitskaart, in het licht van het beoogde doeleinde, overmatig is en bijgevolg in strijd met artikel 4 WVP.

Ook de bloedgroep moet als een persoonsgegeven betreffende de gezondheid bestempeld worden. Volledigheidshalve verwijst de Commissie dan ook naar hetgeen onder punt 1.3 werd uiteengezet. In de gegeven omstandigheden brengt de Commissie dan ook een negatief advies uit.

3. Wetsvoorstel nr. 1290 van mevrouw Vanlerberghe en de heer Vandenhove

3.1. Artikel 2 van het wetsvoorstel vult artikel 6, § 2, van de wet van 19 juli 1991, zoals vervangen bij de wet van 25 maart 2003 en gewijzigd bij de wet van 9 juli 2004, aan met het volgende lid:

“De Koning bepaalt de wijze waarop de onder 1° tot 3° van het derde lid vermelde gegevens toegang verschaffen tot medische gegevens en de aard van deze medische gegevens.”

Het uitgangspunt bestaat erin om te voorzien in een systeem waarbij de EID enkel als sleutel fungeert die toelaat dat de gemachtigden zich toegang verschaffen tot medische gegevens. De gevolgde werkwijze bestaat erin dat de betrokkenen door middel van hun EID zelf bepalen welke gegevens noodzakelijk zijn als er iets ernstigs gebeurt. De arts die daartoe voorafgaandelijk werd geautoriseerd, heeft vervolgens toegang tot de aldus opgerichte medische databank via zijn eigen EID. In de Toelichting bij het wetsvoorstel wordt meermaals benadrukt dat het geenszins de bedoeling is om de betreffende gegevens leesbaar, noch elektronisch, noch met het blote oog, op de kaart als dusdanig te plaatsen. Het voorstel bepaalt uitsluitend dat via de EID toegang kan worden verschaft tot medische gegevens waarbij de Koning de wijze van toegang zal bepalen evenals de aard van de medische gegevens waartoe toegang verschaft wordt.

3.2. Hoewel de Commissie het belang inziet van een dergelijk systeem dat de behandelende artsen toelaat om op flexibele wijze door middel van de EID te beschikken over de noodzakelijke medische informatie omtrent de door hen behandelde patiënten, is zij van oordeel dat de wet van 19 juli 1991 niet de geschikte plaats is om de toegang via de EID tot nog op te richten medische databanken te regelen. Zij is van oordeel dat ingevolge de specificiteit en het gevoelig karakter van de verwerkte gegevens, het de voorkeur verdient om in het wetsvoorstel in een volledig

uitgewerkte regeling die op zichzelf bestaat te voorzien waarbij rekening wordt gehouden met de bijzondere problematiek van de verwerking van medische gegevens en de toegang tot deze gevoelige gegevens. Aangezien het wetsvoorstel zich louter beperkt tot het poneren dat de Koning de wijze zal bepalen waarop de onder 1° tot 3° van art. 6, § 2, lid 3 van de wet van 19 juli 1991 vermelde gegevens toegang verschaffen tot medische gegevens en de aard van deze medische gegevens, zonder dat de algemene basisprincipes worden uiteengezet, kan de Commissie niet op een gefundeerde wijze beoordelen of de nodige vereisten en waarborgen inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer worden gerespecteerd.

3.3. De Commissie stelt trouwens vast dat de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid op 7 september 2005 op zijn website een document met als titel "*wetsontwerp betreffende de verwerking en de informatisering van de gezondheidsgegevens alsook de toepassingen voor telegeneeskunde*", heeft openbaar gemaakt. Volgens dit document wordt een BeHealth-platform gecreëerd dat op een algemene en geïntegreerde wijze o.a. de toegang tot elektronische patiëntendossiers en de mededeling van gezondheidsgegevens die in databanken zijn opgenomen, regelt. In die context stelt de Commissie zich vragen omtrent de mogelijke gevolgen en beperkingen die dit initiatief oplegt aan het voorliggend voorstel. Het wordt niet opportuun bevonden om enige incoherentie tot stand te brengen op wettelijk of technisch vlak, dewelke gevolgen zou kunnen hebben op het vlak van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. In de gegeven omstandigheden brengt de Commissie dan ook een negatief advies uit.

OM DEZE REDENEN,

Brengt de Commissie een negatief advies uit met betrekking tot de drie wetsvoorstellen die haar werden voorgelegd.

De administrateur,

De voorzitter,

(get.) Jo BARET

(get.) Michel PARISSE